२०७१ भाद्र २८ शनिबार १३-०९-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– तिमीहरूको यो पढाइ कमाइको स्रोत हो, यस पढाइद्वारा २१ जन्मका लागि कमाइको प्रबन्ध हुन्छ ।"

प्रश्नः– मुक्तिधाममा जानु कमाइ हो वा घाटा ?

उत्तरः– भक्तहरूको लागि यो कमाइ हो किनकि आधाकल्पदेखि शान्ति-शान्ति माग्दै आएका छन् । धेरै मेहनतपछि पनि शान्ति मिल्दैन । अब बाबाद्वारा शान्ति मिल्छ अर्थात् मुक्तिधाममा जान्छन् । यो पनि आधाकल्पको मेहनतको फल भयो, त्यसैले यसलाई पनि कमाइ भनिन्छ, घाटा होइन । तिमी बच्चाहरूले त जीवनमुक्तिमा जाने पुरुषार्थ गर्छौ । तिमीहरूको बुद्धिमा अहिले सारा विश्वको इतिहास भूगोल नाचिरहेको छ ।

ओम् शान्ति । मीठा-मीठा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले यो त सम्झाउनुभएको छ– रूहले (आत्माले) नै सबै कुरा बुझ्दछ । यस समय तिमी बच्चाहरूलाई रूहानी दुनियाँमा बाबाले लिएर जानुहुन्छ । त्यसलाई भनिन्छ रूहानी दैवी दुनियाँ, यसलाई भनिन्छ दैहिक (जिस्मानी) दुनियाँ, मनुष्यहरूको दुनियाँ । बच्चाहरूले सम्झन्छन्– दैवी दुनियाँ थियो, त्यो दैवी मनुष्यको पवित्र दुनियाँ थियो । अहिले मनुष्य अपवित्र छन् त्यसैले ती देवताहरूको गायन पूजन गर्छन् । वास्तवमा वृक्षमा पहिले एउटै धर्म हुनेछ, यो स्मृति छ । विराटरूपमा वृक्षमा पनि सम्झाउनु छ । यस वृक्षको बीज माथि छ । वृक्षको बीज हुनुहुन्छ बाबा, फेरि जस्तो बीज त्यस्तै फल अर्थात् पात निस्कन्छन् । यो पनि आश्चर्य छ नि । कति सानो चीजले कति ठूलो फल दिन्छ । त्यसको रूप कति धेरै बदलिदै जान्छ । यस मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षलाई कसैले जान्दैन, यसलाई भनिन्छ कल्प वृक्ष, यसको केवल गीतामा मात्र वर्णन छ । सबैले जान्दछन्– गीता नै नम्बरवन धर्मको शास्त्र हो । शास्त्र पनि नम्बरवार त हुन्छन् नि । कसरी नम्बरवार धर्मको स्थापना हुन्छ, यो पनि केवल तिमीहरूले नै बुझ्दछौ, अरू कसैमा पनि यो ज्ञान छैन । तिमीहरूको बुद्धिमा छ– पहिले-पहिले कुन धर्मको वृक्ष हुन्छ फेरि त्यसमा अरू धर्मको वृद्धि कसरी हुन्छ । यसलाई भनिन्छ विराट् नाटक । बच्चाहरूको बुद्धिमा सारा वृक्ष छ । वृक्षको उत्पत्ति कसरी हुन्छ, मुख्य कुरा हो यो । देवी-देवताहरूको वृक्ष अहिले छैन, सबै हाँगा-बिँगा खडा छन् । बाँकी आदि सनातन देवी-देवता धर्मको आधार (फाउन्डेसन) छैन । यो पनि गायन छ– एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ, बाँकी अरू सबै धर्म विनाश हुन्छन् । अहिले तिमी जान्दछौ– कति सानो दैवी वृक्ष हुनेछ । फेरि अरू यति धेरै सबै धर्म हुनेछैनन् । वृक्ष पहिले सानो हुन्छ फेरि ठूलो हुँदै जान्छ । बढ्दै-बढ्दै अहिले कति ठूलो भएको छ । अब यसको आयु पूरा हुन्छ, यसको लागि बरको वृक्षको दृष्टान्त धेरै राम्रो छ । यो पनि गीताको ज्ञान हो जुन बाबा तिमीहरूलाई सम्मुख बसेर सुनाउनुहुन्छ, जसबाट तिमी राजाहरूको राजा बन्नेछौ । फेरि भक्तिमार्गमा यी गीताशास्त्र आदि बन्नेछन् । यो अनादि ड्रामा बनेको छ । फेरि पनि यस्तै बन्नेछ । फेरि जुन-जुन धर्म स्थापना हुनेछन् उनीहरूका आफ्ना शास्त्र हुनेछन् । सिक्ख धर्मको आफ्नो शास्त्र, क्रिश्चियन एवं बौद्धिहरूको आफ्ना शास्त्र हुनेछन् । अहिले तिमीहरूको बुद्धिमा सारा विश्वको इतिहास-भूगोल नाचिरहेको छ । बुद्धिले ज्ञान डान्स गरिरहेको छ । तिमीहरूले सारा वृक्षलाई जानेका छौ । कसरी-कसरी धर्म आउँछन्, कसरी वृद्धि हुन्छन् । फेरि आफ्नो एक धर्म स्थापन हुन्छ, बाँकी समाप्त हुन्छन् । गाउँछन् नि– *ज्ञान सूर्य प्रगटा.....* अहिले बिलकुल अन्धकार छ नि । कति धेरै मनुष्य छन्, फेरि यति सबै हुँदै हुँदैनन् । यी लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा यो थिएन । फेरि एक धर्म स्थापना हुनु नै छ । यो ज्ञान बाबाले नै आएर सुनाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरू आएर कमाईका लागि कति ज्ञान पढ्छौ । बाबा शिक्षक बनेर आउनुहुन्छ तब आधाकल्प तिमीहरूको कमाइको प्रबन्ध हुन्छ । तिमी धेरै धनवान् बन्नेछौ । तिमी जान्दछौ– अहिले हामी पढिरहेका छौं । यो हो अविनाशी ज्ञान रत्नको पढाइ । भक्तिलाई अविनाशी ज्ञान रत्न भनिँदैन । भक्तिमा मनुष्यले जे-जति पढ्छन्, त्यसबाट घाटा नै हुन्छ । रत्न बन्दैन । ज्ञान रत्नको सागर एक बाबालाई नै भनिन्छ । बाँकी त्यो हो भक्ति । त्यसमा कुनै पनि लक्ष्य उद्देश्य हुँदैन । कमाई हुँदैन । कमाईका लागि त स्कुलमा पढ्छन् । फेरि भक्ति गर्नका लागि गुरुको पासमा जान्छन् । कसैले जवानीमा गुरु बनाउँछन्, कसैले ठूलो भएपछि गुरु बनाउँछन् । कसैले सानैमा संन्यास लिन्छन् । कुम्भको मेलामा कति धेरै आउँछन् । सत्ययुगमा त यस्तो केही पनि हुनेछैन । तिमी बच्चाहरूको स्मृतिमा सबै कुरा आएको छ । रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई तिमीले जानेका छौ । उनीहरूले त कल्पको आयु नै बढाएका छन् । ईश्वर सर्वव्यापी भनिदिएका छन् । ज्ञानको बारेमा थाहै छैन । बाबा आएर अज्ञान निद्राबाट जगाउनुहुन्छ । अहिले तिमीहरूलाई ज्ञानको धारणा हुन्छ । ब्याट्री भरिँदै जान्छ । ज्ञानबाट कमाई, भक्तिबाट घाटा हुन्छ । समयमा जब घाटाको समय पूरा हुन्छ तब फेरि बाबा कमाई गराउन

आउनुहुन्छ । मुक्तिमा जानु– त्यो पनि कमाई हो । शान्ति त सबैले माग्दै रहन्छन् । *शान्ति देवा* भन्नाले बुद्धि बाबातर्फ जान्छ । भन्छन्– विश्वमा शान्ति होस्, तर त्यो कसरी हुनेछ– यो कसैलाई पनि थाहा छैन । शान्तिधाम, सुखधाम अलग हुन्छन्– यो पनि जान्दैनन् । जो पहिलो नम्बरका हुन्छन्, उनलाई पनि केही थाहा थिएन । अहिले तिमीहरूलाई सारा ज्ञान छ । तिमी जान्दछौ– हामी यस कर्म क्षेत्रमा कर्मको पार्ट बजाउन आएका छौं । कहाँबाट आएका हौं ? ब्रह्मलोकबाट । निराकारी दुनियाँबाट आएका हौं यस साकारी दुनियाँमा पार्ट बजाउन । हामी आत्मा दोस्रो ठाउँका रहनेवाला हौं । यहाँ यो ५ तत्त्वको शरीर हुन्छ । शरीर छ तब त हामी बोल्न सक्छौं । हामी चैतन्य पार्टधारी हौं । अहिले तिमी यसो भन्दैनौ– यस ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई हामी जान्दैनौं । पहिले जान्दैनथ्यौं । आफ्नो बाबालाई, आफ्नो घरलाई, आफ्नो रूपलाई यथार्थसँग जान्दैनथ्यौं । अहिले जान्दछौं– आत्माले कसरी पार्ट बजाइरहन्छ । स्मृति आएको छ । पहिले स्मृति थिएन ।

तिमीहरू जान्दछौ– सच्चा बाबाले नै सत्य सुनाउनुहुन्छ, जसद्वारा हामी सचखण्डको मालिक बन्छौं । सत्यको बारेमा सुखमनीमा लेखिएको छ (सिक्ख ग्रन्थको एक भाग) । सचखण्डलाई सत्य भनिन्छ । देवताहरू सबै सत्य बोल्नेवाला हुन्छन् । सत्य सिकाउनेवाला हुनुहुन्छ बाबा । उहाँको महिमा हेर कति छ । गायन गरिएको महिमा तिमीहरूको काममा आउँछ । शिवबाबाको महिमा गर्छन् । उहाँले नै वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ । सत्य बाबाले सुनाउनुहुन्छ त्यसैले तिमी बच्चाहरू सच्चा बन्छौ । सचखण्ड पनि बन्छ । भारतखण्ड सत्यखण्ड थियो । नम्बरवन उच्चभन्दा उच्च तीर्थ पनि यो हो किनकि सबैको सद्गति गर्नेवाला बाबा भारतमा नै आउनुहुन्छ । एक धर्मको स्थापना हुन्छ, बाँकी सबैको विनाश हुन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ– सूक्ष्मवतनमा केही छैन । यो सबै साक्षात्कार हुन्छ । भक्ति मार्गमा पनि साक्षात्कार हुन्छ । साक्षात्कार नहुने हो भने यति धेरै मन्दिर आदि कसरी बन्छन् ! पूजा किन हुन्छ । साक्षात्कार गर्छन्, महसुस गर्छन्, यी चैतन्यमा थिए । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– भक्तिमार्गमा जे जति मन्दिर आदि बन्छन्, जो तिमीहरूले सुन्यौ, देख्यौ, त्यो सबै दोहोरिनेछ । चक्र घुमि नै रहन्छ । ज्ञान र भक्तिको खेल बनेको छ । जहिले पनि भन्छन्– ज्ञान, भक्ति, वैराग्य । तर बिस्तारमा केही जान्दैनन् । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ– ज्ञान हो दिन, भक्ति हो रात । वैराग्य हो रातको । फेरि दिन हुन्छ । भक्तिमा हुन्छ दुःख, त्यसैले त्यसको वैराग्य । सुखको त वैराग्य भनिँदैन । संन्यास आदि पनि दुःखको कारण लिन्छन् । सम्झन्छन्– पवित्रतामा सुख छ त्यसैले स्त्रीलाई त्यागेर जान्छन् । आजकल त धनवान् पनि बनेका छन् किनकि सम्पत्ति विना त सुख मिल्न सक्दैन । मायाले युद्ध गरेर जङ्गलबाट फेरि शहरमा लिएर आउँछ । विवेकानन्द र रामकृष्ण पनि दुई ठूला संन्यासी भएर गए । संन्यासको तागत रामकृष्णमा थियो । बाँकी भक्तिको बारेमा सम्झाउनु, यो विवेकानन्दको थियो । दुवैका पुस्तकहरू छन् । पुस्तक जब लेख्छन् भने बसेर एकाग्रचित्त भएर लेख्छन् । रामकृष्ण बसेर जब आफ्नो जीवनी लेख्दथे तब शिष्यलाई भन्दथे– तिमी टाढा गएर बस । थिए पनि धेरै तीक्ष्ण कडा संन्यासी, नाम पनि धेरै छ । बाबाले यस्तो भन्नुहुन्न– स्त्रीलाई आमा भन । बाबाले त भन्नुहुन्छ– उनलाई पनि आत्मा सम्झ । आत्माहरू त सबै भाइ-भाइ हुन् । संन्यासीहरूको कुरा अलग हो, उनीहरूले स्त्रीलाई आमा माने । आमाको बढाई गरेका छन् । यो ज्ञान मार्ग हो, वैराग्यको कुरा अलग छ । वैराग्यमा आएर स्त्रीलाई माता माने । माता अक्षरमा विकारी आँखा जाँदैनन् । बहिनीमा पनि विकारी दृष्टि जान सक्छ, मातामा कहिल्यै खराब ख्याल जाँदैन । पिताको बच्चीमा पनि विकारी दृष्टि जान सक्छ, आमामा कहिल्यै जाँदैन । संन्यासीले स्त्रीलाई आमा माने । उनीहरूका लागि यस्तो भनिँदैन– दुनियाँ कसरी चल्छ, जन्म कसरी हुन्छ ? उनीहरूलाई त एउटालाई वैराग्य आयो, आमा भनिदिए । उनीहरूको महिमा हेर कति छ । यहाँ बहिनी-भाइ भन्दाखेरि पनि धेरैको दृष्टि जान्छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– भाइ-भाइ सम्झ । यो हो ज्ञानको कुरा । त्यो हो एउटाको कुरा, यहाँ त प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान धेरै छन् नि । बाबा बसेर सबै कुराहरू सम्झाउनुहुन्छ । यिनले पनि त शास्त्र आदि पढेका छन् । त्यो धर्म नै अलग हो निवृत्ति मार्गको, केवल पुरुषहरूका लागि हो । त्यो हो हदको वैराग्य, तिमीहरूलाई त सारा बेहदको दुनियाँबाट वैराग्य छ । संगममा नै बाबा आएर तिमीहरूलाई बेहदका कुरा सम्झाउनुहुन्छ । अब यस पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य हुनुपर्छ । यो धेरै पतित छी-छी दुनियाँ हो । यहाँ शरीर पावन हुन सक्दैन । आत्मालाई नयाँ शरीर सत्ययुगमा नै मिल्न सक्छ । बन्न त यहाँ आत्मा पवित्र बन्छ, तर शरीर फेरि पनि अपवित्र रहन्छ, जबसम्म कर्मातीत अवस्था हुँदैन । सुनमा खाद पऱ्यो भने गहना पनि नक्कली बन्छन् । खाद निस्कियो भने गहना पनि सच्चा बन्छ । यी लक्ष्मी-नारायणका आत्मा र शरीर दुवै सतोप्रधान हुन्छन् । तिमीहरूका आत्मा र

शरीर दुवै काला तमोप्रधान छन् । आत्मा काम चितामा बसेर कालो बनेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ– फेरि म आएर कालोबाट गोरो बनाउँछु । यो ज्ञानको सारा कुरा हो । बाँकी पानी आदिको कुरा होइन । सबै काम चितामा बसेर पतित बनेका छन्, त्यसैले राखी बाँधिन्छ– पावन बन्ने प्रतिज्ञा गराउन ।

बाबा भन्नुहुन्छ– म आत्माहरूसँग कुरा गर्छु । म आत्माहरूको पिता हुँ, जसलाई तिमीहरू याद गर्दै आयौ– बाबा आउनुहोस्, हामीलाई सुखधाममा लिएर जानुहोस् । दुःख हर्नुहोस्, कलियुगमा हुन्छ अपार दुःख । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– तिमीहरू काम चितामा बसेर काला तमोप्रधान बनेका छौ । अब म आएको छु– काम चिताबाट उतारेर ज्ञान चितामा बसाउनका लागि । अब पवित्र बनेर स्वर्गमा जानु छ । बाबालाई याद गर्नु छ । बाबा आकर्षण गर्नुहुन्छ । बाबाको पासमा युगल आउँछन्– एकलाई आकर्षण हुन्छ, अर्कोलाई हुँदैन । पुरुषले तत्काल भनिदिए– म यस अन्तिम जन्ममा पवित्र रहनेछु, काम चितामा चढ्ने छैन । यस्तो होइन– निश्चय भइहाल्यो । यदि निश्चय भएको भए त बेहदका बाबालाई पत्र लेख्नुपर्ने, सम्पर्कमा रहनुपर्ने । सुनेका थियौं– पवित्र रहन्छन्, आफ्नो धन्धा आदिमा नै मस्त रहन्छन् । बाबाको याद नै कहाँ हुन्छ । यस्ता बाबालाई त धेरै याद गर्नुपर्छ । स्त्री-पुरुषको आपसमा कति प्यार हुन्छ, पतिलाई कति याद गर्छिन् । बेहदका बाबालाई त सबैभन्दा बढी याद गर्नुपर्छ । गायन पनि छ नि– प्यार गर्नुस् वा नगर्नुस्, म कहिल्यै हात छोड्नेछैन । यस्तो होइन, यहाँ आएर बस्नु छ, यो त फेरि संन्यास भयो– घरबार छोडेर यहाँ आएर बसून् । तिमीहरूलाई त भनिन्छ– गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै पवित्र बन । यहाँ पहिले त भट्ठी बन्नु थियो, जसबाट यति धेरै तयार भएर निस्किऊन्, उनीहरूको पनि ठूलो वृत्तान्त छ । जसले बाबाको बनेर भित्र (यज्ञमा) रहेर रूहानी सेवा गर्दैनन् उनीहरू गएर दास-दासी बन्नेछन् फेरि अन्त्यमा नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार ताज मिल्नेछ । उनीहरूको पनि घराना हुन्छ, प्रजामा आउन सक्दैनन् । कुनै बाहिरको आएर भित्रको बन्न सक्दैन । वल्लभाचारीले बाहिरी व्यक्तिलाई कहिल्यै भित्र आउन दिदैनन् । यी सबै बुझ्ने कुरा हुन् । ज्ञान छ सेकेण्डको, फेरि बाबालाई ज्ञानको सागर किन भनिन्छ ? सम्झाइरहनु हुन्छ, अन्त्यसम्म सम्झाइरहनुहुन्छ । जब राजधानी स्थापना हुनेछ तिमीहरू कर्मातीत अवस्थामा आउनेछौ फेरि ज्ञान पूरा हुनेछ । हो सेकेण्डको कुरा । तर फेरि सम्झाउनुपर्छ । हदको बाबाबाट हदको वर्सा, बेहदका बाबाले विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । तिमी सुखधाममा जाँदा अरू सबै शान्तिधाममा जानेछन् । वहाँ त हुन्छ नै सुखै-सुख । बाबा आउनु भएको छ, यो त पालना हो । हामी नयाँ दुनियाँको मालिक बनिरहेका छौं– राजयोगको पढाइद्वारा । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) यस पतित छी-छी दुनियाँबाट बेहदको वैराग्य राखेर आत्मालाई पावन बनाउने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ । एक बाबाकै आकर्षणमा रहनु छ ।

२) ज्ञानको धारणाद्वारा आफ्नो ब्याट्री भर्नु छ । ज्ञान रत्नले स्वयंलाई धनवान् बनाउनु छ । अहिले कमाइको समय हो, त्यसैले घाटाबाट बच्नु छ ।

वरदानः– हदका इच्छाहरूलाई छोडेर असल बन्नेवाला इच्छा मात्रम् अविद्या भव

मनमा कुनै पनि हदको इच्छा छ भने राम्रो बन्न दिनेछैन । जसरी घाममा हिंड्दा छायाँ अघि-अघि जान्छ, त्यसलाई यदि समात्ने कोशिश गऱ्यौ भने समात्न सक्दैनौ, पछाडि छोडेर हिंड्यौ भने छाया पछि-पछि आउँछ । यसैगरी इच्छा आकर्षित गरेर रुवाउनेवाला हो, त्यसलाई छोडिदियौ भने त्यो पछि-पछि आउनेछ । माग्नेवाला कहिल्यै पनि सम्पन्न बन्न सक्दैन । कुनै पनि हदको इच्छाको पछि दौड्नु यस्तो हो मानौं मृगतृष्णा । यसबाट सदा बचिरह्यौ भने इच्छा मात्रम् अविद्या बन्नेछौ ।

स्लोगनः– आफ्नो श्रेष्ठ कर्म वा श्रेष्ठ चलनद्वारा आशीर्वाद जमा गऱ्यौ भने पहाड जस्तो कुरा पनि कपास समान अनुभव हुन्छ ।